

Hồi 399

Hoang khu truy hung

Hoàn Huyền ngồi trong thư trai, trong lòng chỉ muốn làm một chuyện duy nhất, chính là sát nhân.

Trước sau y nhận được hai tin tức, tin sau còn tệ hơn tin trước, tính cách y cương nghị bất khuất là thế mà cũng cảm thấy không thể chịu đựng nổi, chỉ có máu tươi của địch nhân mới có cả năng làm trấn định lại tinh thần đang xung động dữ dội của y, để Đoạn Ngọc Hàn uống dòng máu đỏ tươi của địch nhân.

Tin tức đầu tiên là Cao Ngạn không ngờ vẫn chưa chết, hơn nữa còn bị Hoang nhân mượn cái gì mà “Cao tiểu tử hiểm trúng mỹ nhân kế” truyền bá khắp nơi, vừa châm chọc y một phen, lại còn làm bại lộ quan hệ của y với Tiều gia.

Tiêu Túng cũng như một Nhiếp Thiên Hoàn thứ hai, mỗi người đều có thực lực riêng, họ Nhiếp thì có chiến thuyền đội hùng mạnh, còn Tiêu Túng thì khống chế cả vùng Ba Thục tài nguyên giàu có nhất thiên hạ.

Quan hệ với Tiêu Túng không phải một sớm một chiều là xây dựng được, từ trước khi chinh phục Ba Thục y đã ngầm qua lại với Tiêu Túng, chính y đã cung cấp thứ Ba Thục thiếu nhất là muối cho Tiêu Túng kiếm lợi, còn họ Tiêu thì ngầm chuyển sắt thép ra cho y, chuyện này Hoàn Xung cũng biết, nhưng không can thiệp, vì nếu không có thép, việc cung cấp binh khí cho quân Kinh Châu sẽ trở thành một vấn đề đau đầu.

Xét về một mặt nào đó, Tiêu Túng là do một tay y nâng đỡ mới có ngày hôm nay.

Vì thế sau trận Phì Thủy, quyền binh của Kinh Châu lọt cả vào tay, y lập tức thừa thế tiến quân Ba Thục, Tiêu Túng cũng ra sức góp công, nội ứng ngoại hợp, kết quả là sau khi thu phục Ba Thục, họ Tiêu được y xin triều đình phong cho làm Ích Châu công, trở thành Ba Thục đệ nhất đại tộc.

Tiêu Túng tuy lớn hơn y tới mười mấy tuổi, nhưng cả hai đều xuất thân vọng tộc, ý khí tương hợp, đều hoài bão đại chí. Hoàn Huyền y muốn thay vị trí của họ Tư Mã, còn Tiêu Túng thì hy vọng trở thành thiên hạ đệ nhất vọng tộc, thay thế hai nhà Vương, Tạ đang dần suy tàn, vì vậy nên vừa gặp nhau đã như cá với nước, tâm đầu ý hợp, so với quan hệ chỉ vì lợi ích của Nhiếp Thiên Hoàn thì thật khác nhau một trời một vực.

Vì vậy y mới tin nhiệm Can Quy, hết lòng đề bạt y.

Vậy mà một kẻ đắc lực như Can Quy không ngờ lại đã mất mạng, chuyện này cơ hồ như không thể tin nổi, vậy mà lại là sự thực. Đây chính là tin tức tệ hơn, khiến y chấn động hơn cả tin Cao Ngạn không chết, cảm giác bị đả kích e là không thua gì lần Vương Đạm Chân tự tử.

Cả nhóm Can Quy hầu như đều táng mạng, chỉ có bảy, tám kẻ nhếch nhác thoát khỏi Kiến Khang, rồi phi cấp truyền thư báo tin Can Quy bị giết.

Y biết Can Quy chết trong tay ai. Trên đời này, ngoại trừ Đồ Phụng Tam ra, e rằng không có người thứ hai nữa. Y quá rõ con người họ Đồ, chỉ cần nghe kể lại thủ pháp cũng biết Đồ Phụng Tam đã ở trong bóng tối ngầm chủ trì đại cục hành động lần này.

Y trọng dụng Can Quy, chính là vì nhìn thấu Can Quy là hạng người giống như Đồ Phụng Tam, thâm mưu viễn lược, lãnh khốc vô tình, giỏi dùng kế sách, tựa như không bao giờ phạm phải sai lầm vậy. Chẳng ngờ Can Quy mà y muốn dùng để thay Đồ Phụng Tam lại bị chính Đồ Phụng Tam hạ sát. Đây thật là một sự châm biếm lớn lao.

Giờ Đồ Phụng Tam đã trở thành cái gai trong mắt, cái giềng trong tim y, không ngừng phản kích làm y đau đớn, hơn nữa chiều chiều thức thức đều nhằm vào chỗ yếu hại. Hầu Lượng Sinh cũng vì chuyện cấu kết với y bị bại lộ mà đã uống thuốc độc tự tận.

Nếu Hầu Lượng Sinh là tay trái của y, vậy thì Can Quy chính là tay phải, giờ thì cả hai cánh tay đó đều bị Đồ Phụng Tam chặt xuống rồi.

Đoạn Ngọc Hàn của y muốn uống máu tươi, là máu của Đồ Phụng Tam, Lưu Dụ ngược lại trở thành mục tiêu thứ yếu.

“Thanh Thị tiểu thư đến!”.

Bóng hình mỹ lệ yêu kiều của Nhậm Thanh Thị đập vào mắt Hoàn Huyền, mặc dù trong lúc tâm trạng đang tồi tệ thế này, nhưng Hoàn Huyền vẫn cảm thấy thư thái đôi phần, cảm giác lục phủ ngũ tạng như bị xoay chuyển cũng giảm đi đôi chút.

Mỹ nữ thâm tàng mật trắc này chậm chậm ngồi xuống trước mặt y, nhẹ giọng nói: “Thanh Thị thỉnh an Nam Quận công”.

Hoàn Huyền không dùng ánh mắt tuần thị cơ thể mê hồn của thị như thường lệ, mà chỉ lạnh lùng hỏi: “Thái độ Lưu Lao Chi thế nào?”.

Nhậm Thanh Thị bình tĩnh đáp: “Hắn sợ ngài”.

Hoàn Huyền ngạc nhiên: “Sợ ta?”.

Nhậm Thanh Thị nói: “Chuyện mất mặt như vậy đương nhiên là hấn không nói ra rồi, đây là cảm giác của nô gia thôi. Có điều hấn chịu gặp nô gia đã chứng tỏ ắt muốn thừa nước đục thả câu lần này rồi. Hấn nhờ nô gia chuyển cáo với Nam Quận công, hiện giờ vẫn chưa đến lúc liên thủ với ngài, lúc nào thời cơ xuất hiện, ắt sẽ suy nghĩ đến chuyện có ủng hộ ngài hay không”.

Hoàn Huyền hừ lạnh: “Vẫn không biết tốt xấu vậy à?”.

Nhậm Thanh Thị đột nhiên cúi thấp đầu, dịu dàng nói lí nhí: “Hôm nay Nam quận công có tâm sự gì ư?”.

Hoàn Huyền chợt dâng lên một cảm xúc lạ lẫm mà chính bản thân y cũng không hiểu, chỉ muốn bổ tót, đề nghị mỹ nữ giáo hoạt đến giờ vẫn nửa cự tuyệt nửa mời gọi mình này lên giường mà thỏa thích dày vò hòng phát tiết cảm giác bức bối trong lòng. Nhưng y cũng biết giờ không phải lúc làm chuyện đó, bởi vì trước khi biết Nhậm Thanh Thị đến Giang Lăng, y đã sai người vời Tiêu Noãn Ngọc đến, mỹ nữ có phong thái đặc biệt không thua kém gì Nhậm Thanh Thị này có thể đến đây bất cứ lúc nào.

Hoàn Huyền chuyển quyền bạo ngược đến đâu cũng cảm thấy nếu để vị vong nhân của Can Quy đứng ngoài cửa đợi nghe tiếng mình khoái hoạt phong lưu trong này thì thật vô cùng thất sách.

Y cũng không hiểu chính bản thân mình, tại sao lại có dục vọng nguyên thủy đó trong tình huống thế này.

Hoàn Huyền cố đè nén khát vọng bùng cháy, trầm giọng nói: “Can Quy chết rồi!”.

Thân hình Nhậm Thanh Thị yếu đuối của Nhậm Thanh Thị khẽ run lên một chập, ngẩng đầu lên nhìn y, thất thanh hỏi: “Gì cơ?”.

Hoàn Huyền nhắc lại một lần nữa, rồi rầu rĩ nói: “Can Quy lần này đích thực là trí không bằng người, trúng phải gian kế của Lưu Dụ trong khi hành thích gã. Ta không muốn nhắc đến chuyện này nữa, Thanh Thị đi đường vất vả, hãy vào nội viện nghỉ ngơi trước đi, ta còn rất nhiều chuyện phải xử lý, tối nay sẽ đến gặp nàng sau”.

Nhậm Thanh Thị lườm y một cái rồi hờ hững hỏi lại: “Tối nay?”.

Hoàn Huyền bức bối nói: “Không phải tối nay thì chẳng lẽ là tối mai hay tối ngày kia chắc? Đi đi!”.

Nhậm Thanh Thị không nói gì nữa, uyển chuyển bước đi.

Hoàn Huyền thở dài một tiếng, trong đầu lại hiện lên ánh mắt nóng bỏng đến độ tưởng chừng có thể khiến trái tim người ta tan chảy của Tiêu Noãn Ngọc, thật không biết nên ăn nói thế nào về chuyện Can Quy thăm tử ở Kiến Khang nữa.

oOo

Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Trác Cuồng Sinh, Hồng Tử Xuân và Phương Hồng Sinh vượt qua bức tường đổ nát ở góc tây bắc Biên Hoang Tập, vào khu hoang phế. So với bốn con đường lớn ở Biên Hoang Tập, ở đây tựa như một thế giới hoàn toàn tách biệt, đại diện cho bộ mặt hoang lương vô tận của Biên Hoang Tập. Trác Cuồng Sinh thở dài cảm thán nói: “Đáng lẽ tường thành của chúng ta không đến nỗi như vậy, nhưng trước đây Hoang nhân ai nấy đều chỉ nghĩ cho mình, lấy hết đá xây thành về xây nhà riêng, khiến cho tường thành lại càng bị tàn phá tệ hại hơn”.

Hồng Tử Xuân cười cười nói: “Bây giờ là lúc để lão phàn nàn đấy chắc? Vẫn còn mùi chứ?”.

Câu sau đương nhiên là hỏi Phương Hồng Sinh.

Phương Hồng Sinh ưỡn thẳng ngực lên, tựa như biến thành một người khác, bình tĩnh nói: “Nếu trời không mưa, không có cuồng phong thì mùi vị hai ngày trước cũng không qua nổi Phương mỗ, nơi có người đến người đi thì tương đối khó, nhưng ở nơi hoang phế hiếm khi có người qua lại như ở đây thì ta đủ mười phần tự tin. Đi theo Phương mỗ!”.

Mộ Dung Chiến rút trường đao, Thác Bạt Nghi tay cầm đoản thương, lần lượt theo Phương Hồng Sinh tiến vào khu hoang phế.

Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân ở phía sau, chia nhau tiến vào. Năm người đều là lão giang hồ, trong những tình huống thế này không cần thương lượng trước cũng biết nên phối hợp hỗ ứng thế nào cho tốt.

Giang Văn Thanh đã suất lĩnh chúng thủ hạ bao vây cả khu vực, dùng thủ pháp bắt cá trong rọ đối phó địch nhân, lại nghe theo đề nghị của Vương Trấn Ác, chuẩn bị sẵn khoái mã đội, cho dù địch nhân có đào thoát ra khỏi Hoang phế, cũng vẫn phải thắng được cước lực của kiện mã mới hòng thoát thân.

Hoa Yều là kẻ đến từ Bí Tộc, vết xe đổ phía trước còn rành rành ra đó, nên đối với cao thủ Bí Tộc này chúng nhân lại càng không dám khinh tâm. Lần này cao thủ Hoang nhân đã

xuất động toàn bộ, chí quyết phải không chế được đối phương cho bằng được, sinh cầm là tốt nhất, nếu không thì cũng phải bắt y để lại cái mạng nhỏ.

Khu hoang phế này khắp nơi đều là phế tích, phòng xá hầu hết chỉ còn là đồng đổ nát, chỉ có thể dùng trí tưởng tượng để hình dung nên hình ảnh nơi đây lúc còn hoàn hảo, mấy gian hoàn chỉnh nấy cũng đã sập xuống phần lớn, khắp nơi đều la gạch ngói vỡ nát, vết cháy đen đâu đâu cũng thấy, cỏ bụi mọc đầy. Nếu vào khu này lúc nửa đêm, ắt hẳn sẽ có cảm giác như đang bước vào quỷ thành. Nhưng đây đích thực là một địa phương tốt để ẩn thân, tại một nơi không phân biệt đâu là đường đi, đâu là nhà cửa thế này, sẽ làm người ta có cảm giác như bước vào mê cung, hoảng hốt không biết đâu mà lần.

Phương Hồng Sinh đột nhiên dừng lại trước tiền đình của một ngôi trạch viện to lớn tiêu điều, đưa tay lên ra hiệu, thị ý địch nhân đang ẩn nấp bên trong.

“Vù! Vù!”

Hồng Tử Xuân và Trác Cuồng Sinh ở phía sau liền chia nhau nhảy lên chỗ cao trên bức tường đổ, lặng lẽ chờ đợi.

Mộ Dung Chiến ra hiệu cho Phương Hồng Sinh lùi lại, họ Phương cũng không dám lơ là, vội bạt đại đao, lùi lại mười bước rồi mới dừng lại.

Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc xông vào cánh cửa đã biến thành một lỗ hổng toang hoác. Với uy lực của hai người này hợp lại, dù bên trong có là Yến Phi hay Tôn Ân thì cũng phải ứng phó rất vất vả mới trụ vững được.

Đột nhiên phía trước hiện ra một đạo hắc ảnh trùm lên cả hai, kinh phong bổ tới mặt. Một chiêu này thật nằm ngoài ý liệu của cả hai, nhưng không ai vì thế mà rối loạn trận cước. Trước khi hành động cả Mộ Dung Chiến lẫn Thác Bạt Nghi đều đã có chuẩn bị tâm lý, bởi vì nếu đối phương cao minh như bọn Cao Ngạn, Điều Mãnh đã hình dung, thì chắc chắn sẽ cảm nhận được có người đến xâm phạm, chỉ là cả hai đều không ngờ một chiêu chào hỏi đầu tiên không phải là lợi khí mà chỉ là một tấm áo bào mà thôi.

Đoản mâu của Thác Bạt Nghi hất lên, hét lớn: “Lên trước đi!”.

Mộ Dung Chiến bổ nhanh về phía trước, người sắp chạm vào mặt đất đầy cỏ dại và gạch đá vụn của nội đường, hai chân một co một duỗi, nhân đao hợp nhất lướt đi bên dưới tấm áo bào tựa như một mũi tên, động tác liền mạch nhanh nhẹn mà dứt khoát, chỉ nhìn cũng biết y phải diễn tập đến vài trăm lần như vậy rồi, lần này phối hợp với Thác Bạt Nghi thật như nước hòa tan trong sữa, hoàn toàn không thấy điểm nào sơ hở.

Đoản mâu của Thác Bạt Nghi hất tấm áo lên, Mộ Dung Chiến đã sang được bên kia, vừa hay nhìn thấy một hắc y nhân bật người phóng vút lên cao, còn ném ra một ngọn phi đao, bắn thẳng vào mặt y, phản ứng nhanh nhẹn chuẩn xác, thật khiến người ta phải kinh tâm động phách. Mộ Dung Chiến tức giận hừ nhẹ một tiếng, lặn một vòng dưới đất, tránh khỏi ngọn phi đao trong gang tấc.

Hai bên tả hữu cùng vang lên tiếng quát giận giữ của Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân.

“Vù!”.

Thác Bạt Nghi không trực tiếp đánh vào tấm áo bào mang đầy chân khí, mà dùng thủ pháp đặc dị hất xoay đầu mâu nửa vòng, hất cho tấm áo lao ngược về phía hai chân cao thủ Bí Tộc kia như một đóm hắc vân, hiển lộ một thân công phu và trí tuệ hơn người.

Kể đó y liền bắn vọt người lên cao, cùng Trác Cuồng Sinh, Hồng Tử Xuân cũng đang lẳng không lao tới hợp kích địch nhân.

Lúc này Mộ Dung Chiến cũng đã từ dưới đất nhảy vọt lên, trường đao chỉ ngược lên trời, phong bế bên dưới của địch nhân.

Người này dùng vải đen che kín mặt, chỉ lộ cặp mắt thần quang sáng rực, trong ánh mắt không hề thấy lấy một chút kinh hãi. Y lộn nào một vòng trên không, đập khẽ lên tấm áo bào được Thác Bạt Nghi hất trả lại, mặc dù đứng ở vị trí đối lập, nhưng cả bốn người cũng không khỏi thâm bội phục đối phương cao minh.

Cả bốn đang thâm kêu không hay thì người kia đã hạ thân xuống áo bào, theo đó lướt đi như đằng vân giá vũ, tránh khỏi một kích lẳng lẹ của Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân.

Trác Cuồng Sinh nhân cấp trí sinh, vội hét lên: “Nghi gia đuổi theo, lão Hồng trợ giúp”.

Lúc này Thác Bạt Nghi vừa đến giữa hai người, Hồng Tử Xuân hiểu ý, liền cùng lúc với Trác Cuồng Sinh vận chưởng vỗ vào lưng Thác Bạt Nghi, Thác Bạt Nghi nhận được hai chưởng mang đầy chân khí tiếp lực, tốc độ tăng nhanh đột biến, xuất phát sau mà lại đến trước, phóng vút theo bóng địch nhân.

Cao thủ Bí Tộc cười lên ha hả, vận kinh đồn vào song cước, diễn lại chiêu cũ, áo bào rời chân trùn lên đầu Thác Bạt Nghi, còn mình thì mượn đá thay đổi phương hướng, chạy về phía Bắc.

Thác Bạt Nghi suýt chút nữa thì tức đến thất khiếu xẹt khói, mắt thấy đắc thủ tới nơi rồi lại bị quái chiêu cam thân mật trắc của đối phương hóa giải, cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào.

Đột nhiên chột tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt, thì ra Mộ Dung Chiến đã sớm đến vị trí phía tây bắc đợi sẵn, chỉ người người kia hạ xuống là sẽ lập tức xuất thủ đột kích.

Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân mừng rỡ đuổi theo, chỉ thấy người kia đầu vai toé máu, ngỡ rằng Mộ Dung Chiến đã thành công, ngờ đâu đối phương đột nhiên thoát khỏi đao quang dày đặc của Mộ Dung Chiến như một làn khói, rồi phản thủ xuất kiếm, sau đó chạy về phía Bắc.

“Keng”.

Mộ Dung Chiến chém rơi thanh kiếm y mới ném ra, người cũng bị chấn động lui lại hai bộ, muốn đuổi cũng đuổi không kịp.

Trác Cuồng Sinh, Hồng Tử Xuân và Thác Bạt Nghi đến bên cạnh y, đồng thanh quát: “Đuổi theo!”.

Mộ Dung Chiến thần sắc nặng nề nói: “Đuổi cũng vô dụng, võ công người này còn cao hơn Hoa Yếu, khinh công thân pháp cũng không phải tầm thường, chúng ta không cản được y đâu”.

Lời còn chưa dứt, phía ngoài rìa khu hoang phế đã vang lên ba tiếng “Phụt! Phụt! Phụt!” rồi ba làn khói đen kịt bốc lên trời, kẻ đó là những tiếng kêu kinh hoảng liên tiếp.

Phương Hồng Sinh cũng đã tới nơi, thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách ủ rũ của ba người, liền nhặt cây trường kiếm dưới đất lên, nói: “Đây nhất định là văn tự của Bí Tộc”.

Ánh mắt cả bốn dừng lại trên cây trường kiếm trên tay họ Phương, chỉ thấy trên thân kiếm có khắc một hàng hơn mười văn tự cổ quái trông như đám giun bò ngang bò dọc.

oOo

Kiến Khang Đô thành là thành trì hùng vĩ nhất trong Kiến Khang thành khu, chu vi hai mươi dặm mười chín bộ, có sáu cửa, mặt Nam ba cửa, Tuyên Dương môn ở giữa thông với Ngự đạo là lớn nhất, bên trên có thành lâu bắc ngang, hai bên khắc hình long hổ tương đấu, cực kỳ hoành tráng.

Tây Minh môn ở phía Tây và Kiến Dương môn phía Đông nối liền bằng một đường thẳng, chia đôi Đô Thành ra làm hai khu Nam Bắc, cực thế Nam rộng Bắc hẹp, Bắc là Cung thành, Nam là nơi tập trung của các đình sở trong triều.

Cung thành còn gọi là Đài thành, bên trong chính là Kiến Khang cung. Đài thành hùng vĩ tráng lệ, có hai lớp tường, chu vi tường nội cung rộng đến năm dặm, ngoại cung tám dặm, Kiến Khang cung nằm ở trong này.

Mới đầu tường thành được đắp bằng đất, đến năm Hàm Khang thứ năm, thì mới sửa thành tường gạch, bốn phía còn đào hào sâu rộng năm trượng sâu bảy thước để gia tăng phòng hộ, chứng tỏ tâm thái sợ hãi của Tư Mã thị với cục thế bất ổn thời bấy giờ.

Phía Nam Đài Thành mở hai cửa, Tư Mã môn là chủ môn, phàm là kẻ nào dâng tấu chương, đều phải đến trước cửa này quỳ bái đợi gọi đến, vì vậy còn được gọi là Chương môn.

Lưu Dự, Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong theo Tư Mã Nguyên Hiến đi qua Tuyên Dương môn vào Đô thành, phía trước có vệ binh khai lộ, phía sau có vệ binh tùy hành, cảm giác phong quang này thật vô cùng cổ quái, khiến cho Lưu Dự có chút không quen lắm. Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đã sớm quen với kiểu tiền hô hậu ứng thế này nên vẫn ung dung như không.

Lưu Dự lần đầu tiên đặt chân vào Đô thành, đi trên con đường ngự đạo dài hai dặm từ Tuyên Dương môn đến Tư Mã môn, bị cảnh vật hùng vĩ hai bên đường chấn nhiếp, lại nhớ đến mình đang bị người khác coi là "chân mệnh thiên tử", cảm giác đó thật khó có thể dùng bút mực mà hình dung.

Chỉ riêng con đường ngự đạo này đã đủ khiến người ta phải trầm trồ suýt soa rồi, đường rộng đủ tám xe ngựa cùng chạy song song, hai bên có rãnh thoát nước, bên cạnh trồng hòe trồng liễu xanh tươi, trong bóng cây um tùm lại ẩn ước nhìn thấy bóng kim điện thấp thoáng. Gã có vọng tưởng thế nào cũng không thể tưởng tượng ra được sẽ có một ngày mình trở thành chủ nhân của tòa thành hào hoa phú lệ này.

Có điều nếu nhìn từ góc độ quân sự, tòa Đô thành này đích thực là một thành lũy vô cùng kiên cố, mà an nguy của Đài thành phía trước mắt gã đây, chính là đại biểu cho sự hưng vong của Tư Mã hoàng triều.

Tư Mã Nguyên Hiến vừa đặt chân vào Đô thành thì liền trở nên thoải mái như về nhà, không ngừng chỉ trỏ, giới thiệu các kiến trúc dọc đường.

Sau khi đi qua Tư Mã môn, Lưu Dự cuối cùng cũng đặt chân vào Đài thành, chỉ thấy lầu son gác tía trùng trùng, giả sơn hồ nước nơi nơi, thiết kế tinh xảo, làm gã "nhà quê" như Lưu Dự đây nhìn không chớp mắt.

Một tòa đại điện hùng vĩ sừng sững phía trước, cao tám trượng rộng mười trượng, dài đến hai mươi mấy trượng, hai bên có hai tòa điện khác càng tăng thêm uy thế gấp bội.

Tư Mã Nguyên Hiến nói: “Đây chính là Thái Cực điện, nơi hoàng thượng triệu kiến đại thần, cử hành cung yến và xử lý chính vụ thường ngày.

phía trước Thái Cực Điện là đại quảng trường rộng sáu mươi mẫu, nền lát cẩm thạch, trơn bóng sáng ro, bốn bên trồng đủ loại cây cối, cung điện hoa lệ điểm xuyết thêm màu xanh, làm Lưu Dụ như có cảm giác mình vừa rời khỏi nhân thế đến một thế giới khác.

Lưu Dụ bắt đầu hiểu ra tại sao hoàng đế không hiểu nỗi khổ của bá tánh, làm hoàng đế ngụ trong cấm cung, căn bản là bị tách biệt trong một môi trường độc lập nhìn bên ngoài có vẻ an toàn, hiểu biết về dân tình chỉ do thần tử cung cấp, bỏ mặc giang sơn chẳng phải cũng là chuyện hết sức tự nhiên hay sao?

Lưu Dụ thấy bất luận nhìn tả nhìn hữu cũng đều hết sức rộng lớn, đình viện lầu các nơi nơi, thì không nhịn được buột miệng hỏi: “Trong cung rốt cuộc có bao nhiêu điện đài vậy?”.

Tư Mã Nguyên Hiến hào khí ngút trời đáp: “Nói ra có lẽ Lưu huynh không tin, Điện thì có khoảng hơn ba ngàn năm trăm gian, phía trước mỗi điện đều có trùng lâu phúc đạo thông đến Ngự Hoa viên ở trung tâm”.

Lưu Dụ thất thanh kêu lên: “Gì hả?”.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Công tử định dẫn chúng ta đến tòa điện nào để gặp Vương gia?”.

Tư Mã Nguyên Hiến hồ hững như không nói: “Là Tịch Hàn điện ở phía tây Ngự Hoa viên”.

Tống Bi Phong rất hiểu tình hình trong cung, ngạc nhiên nói: “Tịch Hàn điện không phải nơi Hoàng thượng làm việc sao?”.

Tư Mã Nguyên Hiến ung dung gật đầu: “Sau khi tham kiến hoàng thượng, gia phụ sẽ thiết yến ở Lưu Hỏa Các khoản đãi ba vị, đó là một trong những nơi phong cảnh đẹp nhất trong cung đó”.

Ba người ngạc nhiên nhìn nhau, giờ mới biết lần phụng chiếu nhập cung này không hề đơn giản, nếu không cũng đâu cần đi gặp Hoàng đế làm gì.

- o O o -